

Arrest

nr. 207 495 van 2 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 / bus 8
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2018 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van onbepaalde datum *“tot verlenging van de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”* en om voorlopige maatregelen te bevelen, met name de verplichting op te leggen *“om het verzoek om internationale bescherming te registreren”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2018 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 oktober 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende op 20 oktober 2017 een asielaanvraag in.

1.2. Er werd op 6 november 2017 een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische autoriteiten die hiermee instemden op 17 november 2017.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 25 januari 2018 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker stelde hiertegen een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (gekend onder rolnummer RvV X).

1.4. De raadsvrouw van verzoeker verzond op 27 maart 2018 een faxbericht naar de verwerende partij waarin zij liet weten dat verzoeker het opvangcentrum had verlaten en zich ophield in het Noordstation of het Maximiliaanpark.

1.5. Op 18 mei 2018 verzond de raadsvrouw van verzoeker opnieuw een faxbericht naar de verwerende partij waarin zij aanvoert dat België verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

1.6. Uit het uitblijven van een antwoord op het faxbericht van 18 mei 2018 leidt verzoeker af dat er een 'impliciete' beslissing werd genomen *"tot verlenging van de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten"*. Deze beslissing werd niet ter kennis gebracht.

Dit vormt de thans bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoeker heeft op 20 oktober 2017 asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Op 6 november 2017 richtte België een verzoek tot terugname aan Kroatië op basis van geregistreerde vingerafdrukken.

Kroatië ging expliciet akkoord met dit verzoek op 17 november 2017 op basis van een openstaande asielaanvraag.

Bijgevolg werd aan de verzoeker op 25 januari 2018 (kennisgeving 25 januari 2018) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. (stuk 1).

Op 23 februari 2018 heeft verzoeker een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing van 25 januari 2018.

Op 27 maart 2018 heeft de raadsvrouw van verzoeker, verweerster ervan ingelicht dat verzoeker het centrum waar hij verbleef te 8920 Langemark-Poelkapelle, Stadensteenweg 68, heeft moeten verlaten. Bij gebrek aan structurele hulp van vrienden of kennissen hier in België, zag verzoeker zich genooddaakt om een onderkomen te zoeken in de omgeving van het Noordstation / Maximiliaanpark te Brussel. De raadsvrouw van verzoeker gaf in haar schrijven van 27 maart 2018 evenwel een mobiel telefoonnummer door waarop verweerster hem steeds kon bereiken. Ook werd door de raadsvrouw van verzoeker aangeboden dat zij steeds kan helpen om verzoeker te bereiken (stuk 3, fax van raadsvrouw van verzoeker, 27 maart 2018).

Op 18 mei 2018 werd door de raadsvrouw van verzoeker een nieuwe fax aan verweerster gericht, waarin werd gewezen op het feit dat België verzoeker niet binnen een termijn van 6 maanden na het expliciete akkoord van 17 november 2018 heeft overgedragen aan de Kroatische autoriteiten.

Bijgevolg, zo wordt geargumenteed in de fax van 18 mei 2018 (stuk 1), is België overeenkomstig artikel 29, punt 2 van verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking)¹, verantwoordelijk geworden voor de behandeling ten gronde van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

Op de fax, die op 18 mei 2018 verstuurd werd is nooit een antwoord gekomen. Wanneer verzoeker zich ging aanmelden bij Dienst Vreemdelingenzaken werd hij bovendien steeds teruggestuurd, zonder bijkomende uitleg.

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III-verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend², blijkt dat de lidstaat die de overname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III-verordening). Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening).

Aangezien het verlengen van de termijn van 6 naar 18 maanden een uitzonderingsmaatregel is, is het noodzakelijk dat hieraan een beslissing van de Belgische autoriteiten aan de oorsprong ligt.

In casu werd verzoeker nooit in kennis gesteld van een dergelijke beslissing. Deze werd impliciet genomen door verzoeker de mogelijkheid te ontzeggen om zijn asielaanvraag te registreren.

Ook tegen een ongeschreven of impliciete beslissing, die duidelijk blijkt uit de voorliggende feitelijke gegevens, kan bij de Raad een beroep worden ingesteld (cf. RvS 14 maart 2016, nr. 234.120; RvS 23 december 2010, nr. 210.103; RvS 12 januari 2009, nr. 189.379).

Deze beslissing werd nooit betekend, noch aan verzoeker, noch aan zijn advocaat.

Verzoeker wordt rechtstreeks geraakt door deze bestreden impliciete beslissing.

De bestreden beslissing strookt niet met de wettelijke bepalingen en is strijdig met Vreemdelingenwet.

Daarenboven werd onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke elementen in het dossier van de verzoekende partij en worden niet enkel wettelijke bepalingen doch ook hogere rechtsnormen geschonden.

In de eerste plaats verkeert verzoeker momenteel in een toestand waarbij zijn asielrecht, zoals beschermd door artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie³ en de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals aangenomen door de wet van 26 juni 1953.

Artikel 18 Handvest EU:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”

Daarnaast dient verzoeker ook al enkele maanden op straat te overleven in onmenselijke omstandigheden, waar België sinds mei 2018 verantwoordelijk is voor het verzoek om internationale bescherming van verzoeker (stuk 5, foto's van levensomstandigheden verzoeker). Af en toe krijgt verzoeker hulp van vrienden, maar die durven hem nooit langer dan enkele dagen in huis te nemen, uit vrees dat zij zelf problemen zouden krijgen met de autoriteiten.

Overeenkomstig de Opvangwet van 12 januari 2017 is België verplicht om materiële hulp (bed / bad / brood) toe te kennen aan verzoekers om internationale bescherming.

De weigering van verweerster om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker te registreren, heeft in die zin rechtstreeks tot gevolg dat verzoeker op dit ogenblik dakloos is. Zonder resultaat heeft verzoeker zo al bij verschillende OCMW's aangeklopt voor hulp. Deze verwijzen hem steeds – mondeling – door naar Fedasil (stuk 6).

Dergelijke langdurige dakloosheid vormt een onmenselijke en vernederende behandeling overeenkomstig artikel 3 EVRM. Dit werd ook in eerdere rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens al zo bevestigd:

249. The Court has already reiterated the general principles found in the case-law on Article 3 of the Convention and applicable in the instant case (see paragraphs 216-22 above). It also considers it necessary to point out that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see Chapman, cited above, § 99). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see *Muslim v. Turkey*, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005).

250. The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited *Muslim* case (§§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States (“the Reception Directive”; see paragraph 84 above). What the applicant holds against the Greek authorities in this case is that, because of their deliberate actions or omissions, it has been impossible in practice for him to avail himself of these rights and provide for his essential needs.

251. The Court attaches considerable importance to the applicant's status as an asylum-seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection (see, *mutatis mutandis*, *Oršuš and Others v. Croatia* [GC], no. 15766/03, § 147, ECHR 2010). It notes the existence of a broad consensus at the international and European level concerning this need for special protection, as evidenced by the Geneva Convention, the remit and the activities of the UNHCR and the standards set out in the Reception Directive.

252. That said, the Court must determine whether a situation of extreme material poverty can raise an issue under Article 3.

253. The Court reiterates that it has not excluded the possibility “that State responsibility [under Article 3] could arise for ‘treatment’ where an applicant, in circumstances wholly dependent on State support, found herself faced with official indifference when in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity” (see *Budina v. Russia* (dec.), no. 45603/05, 18 June 2009).

(EHRM (Grote Kamer), *M.S.S. t. België en Griekenland*, 21 januari 2011, §249-253)

Aangezien hogere rechtsnormen in het geding zijn heeft verzoekende partij zonder meer belang bij het voeren van de huidige procedure.

In iedere andere procedure, nl. nietigverklaring en gewone schorsing, zal onherroepelijk te laat een arrest worden geveld. Verzoekende partij zal hierdoor nog maandenlang het recht ontzegd worden een verzoek om internationale bescherming in te dienen en moeten overleven in omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 EVRM.

De Schorsing van de bestreden beslissing heeft tot gevolg dat België van rechtswege verantwoordelijk wordt voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker. Voor zover Uw Raad van oordeel zou zijn, dat dit niet geval is vordert verzoeker dat verweerster – bij wege van voorlopige maatregelen overeenkomstig artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet, verplicht wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker te registreren.

De dringende noodzakelijkheid is dan ook aan de orde (zie o.a. arrest RVV nr. 163 309 van 29 februari 20164).

Bijgevolg is op heden aan het uitzonderlijk karakter van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid weldegelijk voldaan (overeenkomstig o.a. artikel 39/82 §2 Vreemdelingenwet).”

2.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker thans niet “*het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is*”, waardoor er in zijn hoofd geen wettelijk vermoeden bestaat van hoogdringendheid.

Bijgevolg dient verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift aan de hand van precieze en concrete gegevens aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of zijn belangen veilig te stellen, én dat hij als eisende partij al het nodige gedaan heeft om de schade te voorkomen (cf. RvS 22 maart 2016, nr. 234 215). Dit houdt in dat het aan de verzoekende partij toevalt in het verzoekschrift aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat, in het licht van de door hem gevreesde gevolgen van de bestreden beslissing, de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Het komt de Raad niet toe om eigenmachtig op zoek te gaan naar dergelijke gegevens (RvS 31 juli 2014, nr. 228 142).

2.2.2.3. Verzoeker verwijst naar zijn asielaanvraag van 20 oktober 2017, naar de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 januari 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en naar de faxberichten van zijn raadvrouw van 27 maart 2018 en 18 mei 2018. Verzoeker zou het opvangcentrum van Langemark-Poelkapelle verlaten hebben en zou ondertussen al enkele maanden op straat leven in moeilijke omstandigheden, hetgeen hij tracht aan te tonen met een aantal foto's (verzoekschrift, bijlage 5). Volgens verzoeker staan zijn levensomstandigheden gelijk met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en zal een gewone schorsing onherroepelijk te laat komen. Verzoeker is van oordeel dat de schorsing van de beslissing tot gevolg heeft dat België van rechtswege verantwoordelijk wordt voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Bij de bespreking van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel stelt verzoeker dat hij nergens aanspraak kan maken op opvang en nog maandenlang zal moeten overleven in moeilijke omstandigheden. Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad in de visumzaak van de Syrische familie (RvV 29 februari 2016, nr. 163 309).

2.2.2.4. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Verzoeker verwijst naar een UDN-arrest van de RVV en beweert dat ook in haar geval – net zoals in die casus – de dringende noodzakelijkheid aangetoond is.

Het UDN-arrest waarnaar verzoeker verwijst, betreft evenwel een procedure gericht tegen de beslissing tot afwijzing van een humanitair visum van rechtzoekenden die woonachtig waren in Aleppo (Syrië). Het betrof een koppel Syrische Christenen, die op leeftijd waren (agé), en die bovendien aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon die in België verbleef. Zij maakten aannemelijk dat zij dreigden gedood te worden in Syrië, met als gevolg dat de Raad inderdaad oordeelde, alle elementen samengenomen, dat aan de voorwaarde van hoogdringendheid was voldaan.

De gelijkenis met de situatie van verzoeker in casu, is voor verweerder onzichtbaar en onbestaand.

*

De asielaanvraag van verzoeker werd geregistreerd, maar er werd geoordeeld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Een en ander betekent niet dat verzoeker verstoken blijft, of moet blijven, van materiële hulp, zoals voorzien in de Opvangwet.

Het dossier toont aan dat verzoeker wel degelijk materiële hulp werd aangeboden door Fedasil, maar dat hij dit geweigerd heeft:

Op 02.02.2018 werd betrokkene door Fedasil toegewezen aan het OTP-centrum in Arendonk, betrokkene gaf echter geen gevolg aan deze toewijzing.

Vervolgens gaf de advocate van betrokkene op 27.03.2018 aan onze diensten de informatie dat betrokkene heden of in het Noordstation of in het Maximiliaanpark verblijft, waarbij tevens ook de GSM-nummer van betrokkene wordt meegedeeld.

Dit vormt al een prachtig voorbeeld waaruit blijkt dat de bestreden beslissing niet in oorzakelijk verband staat met het feit dat verzoeker dakloos is of dakloos zou zijn en dat ‘langdurige dakloosheid in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM’.

*

Verzoeker stelt vervolgens dat hij op 24 juli 2018 (!) – zeer recent dus, zeker gelet op zijn zelfverklaarde langdurige dakloosheid – is gaan aankloppen bij het OCMW, maar dat het OCMW hem heeft doorverwezen naar FEDASIL.

Dit is ook logisch. Het feit dat verzoeker een asielaanvraag wordt niet betwist, evenmin wordt betwist dat aan verzoeker materiële hulp werd aangeboden door Fedasil, ook nadat de bijlage 26quater werd genomen.

Verzoeker valt op eerste zicht onder het toepassingsgebied van de opvangwet:

1° de asielzoeker : de vreemdeling die een asielaanvraag heeft [3 gedaan]3, hetzij tot erkenning van zijn hoedanigheid van vluchteling, hetzij tot erkenning van het subsidiair beschermingsstatuut;

2° de begunstigde van de opvang : de asielzoeker, zoals bedoeld in 1° en elke vreemdeling aan wie het voordeel van deze wet door één van haar bepalingen toegekend wordt

Verzoeker toont allerm minst aan dat hij zich, nadat hij zich op 24.07.2018 heeft aangemeld bij het OCMW, heeft gericht tot Fedasil, noch dat Fedasil zou geweigerd hebben om hem materiële steun te verlenen, noch dat – zelfs indien dit het geval zou geweest zijn - hij zich met die beslissing opnieuw heeft aangeboden bij het OCMW om aldaar alsnog de gevraagde materiële steun te krijgen.

Verzoeker maakt het zich in casu aldus wel zeer gemakkelijk om te stellen dat er sprake zou zijn van een situatie van uiterst dringende noodzakelijkheid, nu blijkt dat hij zelf de nodige stappen niet heeft gezet om materiële opvang te krijgen.

En nogmaals: het oorzakelijk verband tussen de dakloosheid en de bestreden beslissing wordt alleszins niet onderbouwd.

Daarenboven wordt tevens opgemerkt dat verzoeker ook vrijwillig geen gevolg heeft gegeven om het grondgebied te verlaten en om naar Kroatië te vertrekken, desnoods met hulp van het IOM. Er dient benadrukt dat Kroatië nochtans uitdrukkelijk akkoord is gegaan om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen en aldus hem de door Europese regelgeving vereiste opvang te verschaffen.

Niet alleen heeft verzoeker geen vrijwillig gevolg gegeven aan de verwijderingsmaatregel, daarenboven heeft verzoeker, het zij herhaald, eveneens geweigerd om zich naar het opvangcentrum te Arendonk te begeven.

Volgens het verzoekschrift heeft hij zich gevestigd in het Maximiliaanpark.

Verzoeker is dus bijzonder slecht geplaatst om de verwerende partij verantwoordelijk te stellen voor de situatie waarin hij zich thans bevindt.

Gelet op alle voorgaanden kan niet gesteld worden dat voldaan is aan de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid."

2.2.2.5. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de feitelijke omstandigheden in de fel gemediatiseerde visumzaak van de Syrische familie onmogelijk kunnen worden gelijkgesteld met de situatie van verzoeker. Bovendien is de verwijzing naar een arrest van de Raad niet dienstig, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)).

2.2.2.6. Verzoeker tracht de procedure tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid aan te wenden om een nadeel om te buigen dat integraal aan zijn eigen handelen te wijten is en zich reeds gedurende meerdere maanden manifesteert. Het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, is op zich nog geen reden om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is (RvS 4 juni 1998, nr. 74 114).

2.2.2.7. Uit de gegevens die werden aangeleverd door de verwerende partij blijkt dat verzoeker reeds ten tijde van de reguliere Dublin-overdrachtstermijn (artikel 29, eerste lid van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend) vrijwillig had verzaakt aan de hem ter beschikking gestelde materiële opvangvoorzieningen in de zin van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de Opvangrichtlijn). Uit een interne nota van de verwerende partij van 1 augustus 2018 blijkt immers dat verzoeker reeds op 2 februari 2018 werd toegewezen aan het Fedasil OTP-centrum te Arendonk. Verzoeker toont niet aan dat hij zich daar ooit heeft aangeboden om opvang te kunnen genieten tot aan zijn eventuele Dublin-overdracht en blijkt er zelf voor te hebben gekozen om zich te begeven naar het Noordstation en het Maximiliaanpark om daar op straat te leven. Verzoeker zou sedertdien in bedenkelijke omstandigheden in Brussel vertoeven maar liet enkel een GSM-nummer na zonder concreet verblijfsadres waar hij effectief zou kunnen worden aangetroffen met het oog op de verderzetting van zijn overdrachtsprocedure en/of de verderzetting van zijn asielaanvraag.

3.2.2.8. De Raad kan enkel concluderen dat de overheid na het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), waaraan verzoeker omwille van het beginsel van het '*privilège du préalable*' in wezen nog steeds gevolg dient te geven, de bereidheid heeft getoond om te voldoen aan zijn internationale verplichtingen uit de Opvangrichtlijn. Deze verplichtingen nemen overigens slechts een einde wanneer de asielzoeker daadwerkelijk wordt overgedragen (HvJ, 27 september 2012, nr. C-179/11, *Cimade & GISTI*, §58). In zoverre verzoeker door middel van een aanvraag bij het OCMW van Antwerpen van 24 juli 2014 tracht aan te tonen dat er in zijn hoofdte problemen rijzen inzake materiële opvang of maatschappelijke dienstverlening, merkt de Raad op dat deze geschillen op grond van artikel 580, 8°, d) en f) van het Gerechtelijk Wetboek behoren tot de exclusieve bevoegdheid van de Arbeidsrechtbank.

2.2.2.9. Ter terechtzitting betoogt de aanwezige raadsman van verzoeker dat de Belgische asielinstanties reeds sinds 18 mei 2018 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat er thans een imminent nadeel dreigt waardoor de schorsing van de tenuitvoerlegging van de 'impliciete' beslissing tot verlenging van de weigering bij hoogdringendheid zou moeten worden bevolen. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de behandeling van een gewone vordering tot schorsing en nietigverklaring tegen de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn, die desgevallend middels voorlopige maatregelen zoals bedoeld in artikel 39/85, § 1 van de vreemdelingenwet geactiveerd kan worden indien men tot een dwanguitvoering van het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}) zou overgaan, te laat zou komen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is niet voldaan.

Gelet op het cumulatief karakter van de grondvoorwaarden volstaat deze vaststelling om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Betreffende de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

3.1. In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker dat de verwerende partij bij wege van voorlopige maatregel verplicht zou worden om het verzoek om internationale bescherming te registreren.

3.2. Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

*"Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.
[...]"*

3.3. Uit deze wetsbepaling blijkt dat de voorlopige maatregelen kunnen worden toegestaan in het kader van het administratief kortgeding indien zij noodzakelijk zijn om de realisatie van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te voorkomen, wanneer de loutere schorsing van de bestreden beslissing daartoe niet zou volstaan. De vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen is een accessorium van de vordering tot schorsing, waaruit volgt dat de verwerping van de vordering tot schorsing ook de verwerping van de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen meebrengt.

3.4. Aangezien de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen dient ook de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen te worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

F. TAMBORIJN